

**சிகநானூற்றுக்கு எழுந்த ஈழத்து, தமிழகத்து உரைகள்
கணேசையரின் சிகநானூற்றுரையையும்
நா.மு. வேங்கடசாம் நாட்டாரின் சிகநானூற்றுரையையும்
முன்னிறுத்திய ஓர் உசாவல்**

- பெருமாள் சரவணகுமார்

அறிமுகம்

பழந்தமிழ்
இலக்கியப்
பிரதிகளான
சங்க
இலக்கியங்களை
சமகால வாசிப்பு
வெளிக்குள்
கொண்டு
வருவதற்கான
உரைமுயற்சி
களும் பல
நிலைகளில்
மேற்கொள்ளப்
பட்டன.
குறிப்பாக,
இருபதாம்
நூற்றாண்டின்
தொடக்கப்
பகுதியிலிருந்து
இவ்வகை
உரையாக்கங்கள்
வெளிவந்தன.

சங்க இலக்கியப் பிரதிகளுக்கான உரையாக்கப் புலமைச் செயற்பாடுகள் தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. சங்க இலக்கிய உரைகளின் வரலாற்றை நோக்கும்போது, உரையாசிரியர்கள் காலம் என்று அடையாளப்படுத்துகின்ற கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலமே முதன்மை இடம் பெறுகின்றது. இக்காலப்பகுதியிலேயே தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உரையாக்க மரபு என்பது ஓர் உப பண்பாட்டு இலக்கியப் பாரம்பரியமாக உருவானது. 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அறிமுகமான அச்சப் பண்பாடும் அதனூடாக நிகழ்த்தப்பட்ட நூல் பதிப்பியல் செயற்பாடுகளும் சங்க இலக்கியம் பற்றிய வாசிப்புகளுக்கும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. பழந்தமிழ் இலக்கியப் பிரதிகளான சங்க இலக்கியங்களை சமகால வாசிப்பு வெளிக்குள் கொண்டுவருவதற்கான உரைமுயற்சிகளும் பல நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியிலிருந்து இவ்வகை உரையாக்கங்கள் வெளிவந்தன. அவ்வகையில் வெளிவந்த உரைகளுள் சி. கணேசையரின் உரைகளும், வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரைகளும் மிக முக்கியமானவை. சி. கணேசையரின் அகநானூற்று - களிற்றியானைநிரையுரையையும், வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அகநானூற்று - களிற்றியானைநிரையுரையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது. சங்க இலக்கியப் பிரதிகளுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளின் வரலாற்றில் ஈழத்து உரைமரபினையும், தமிழ்நாட்டு உரைமரபினையும் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஈழத்தில் சங்க இலக்கிய உரைமுயற்சிகள்

சங்க இலக்கியப் பனுவல்களுக்கும் ஈழத்துக்குமான உறவு பலநிலைகளில் இருந்து வருகின்றது. சங்க இலக்கிய உருவாக்கத்திலிருந்து அந்த உறவுநிலை தொடர்வதை சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இடம் பெறுகின்ற ஈழத்துப் புலவர்களது பாடல்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றன.

இதற்கு அடுத்த நிலையில் சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்து அதனை பொதுவெளிக்குள் கொண்டு வந்ததிலும் ஈழத்து அறிஞர்களின் பங்களிப்புகள் மிக முக்கியமானவை. ஆறுமுகநாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆகியோரது பதிப்பு முயற்சிகள் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு வரலாற்றில் புதிய திசைவெளிகளைக் கட்டமைத்தன. ஆறுமுக நாவலரின் திருமுருகாற்றுப்படை உரை புதிய மரபுக்கு வித்திட்டது எனலாம். நாவலர் தொடக்கி வைத்த சங்க இலக்கிய உரையாக்கச் செயற்பாடு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலப்பகுதியிலிருந்து மேலும் செழுமை பெறத்தொடங்கியது. ஈழத்தில் எழுந்த சங்க இலக்கிய உரைகள் என்றவகையில், அருளம்பலவனாரின் திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை, பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை, பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சியுரை என்பனவும், கணேசையரின் அகநானூறு - களிற்றியானை நிரையுரையும், உரையாசிரியர் பெயர் தெரியாத ஐங்குறுநூற்றிரையும் ஈழத்தவர்களது சங்க இலக்கிய உரையாக்கப் பரப்பில் மிக முக்கியமானவை. சங்க இலக்கிய உரை வரலாற்றிலும் ஈழத்து உரைகள் வெவ்வேறு தளங்களில் சிறப்பிடம் பெறுவதையும் காணலாம். மேலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து கல்வித்தேவையின் பொருட்டு எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கிய உரைகளும் சுட்டிக்காட்டத்தக்கவை. இவ்வகையில் நோக்கும்போது, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் சங்க இலக்கியம் புதிய அறிவுப் பரப்பை உருவாக்கிய அதேவேளை, ஈழத்தில் சங்க இலக்கியம் என்ற பெரும் அறிவுச் சொல்லாடலையும் தோற்றுவித்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தமிழகத்தில் எழுந்த சங்க இலக்கிய உரைகள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடைக்காலம் என்று அடையாளப்படுத்தப் படுகின்ற கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியிலேயே சங்க இலக்கியங்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டன. இக்காலப்பகுதில் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஆறு நூல்களுக்கு உரைகள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது. புறநானூறு பெயரறியப்படாத உரை (266 பாடல்களுக்கு), ஐங்குறு நூறு பெயரறியப்படாத உரை, பதிற்றுப்பத்து பெயரறியப்படாத உரை, பரிபாடல் பரிமேலழகர் உரை, கலித்தொகை நச்சினார்க்கினியர் உரை, அகநானூறு குறிப்புரை என்றவாறு உரை எழுந்துள்ளமை மனங்கொள்ளத் தக்கது (சதீஸ், ஆ. 2008: 14). பத்துப்பாட்டு முழுவதற்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். பத்துப்பாட்டிலுள்ள திருமுருகாற்றுப்படைக்கு கவிப்பெருமாள் உரை, பெயரறியப்படாத உரை, பரிமேலழகர் உரை, பரிதியார் உரை என்பன எழுந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்துக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் என்றவகையில் மேற்குறிப்பிட்ட உரைகளுக்கு முதன்மையான இடம் உண்டு.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் சங்க இலக்கியப் பிரதிகளுக்கு தமிழகத் திலும் அதிகளவான உரைகள் எழுந்துள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டில்

ஆறுமுகநாவலர்,
சி.வை.
தாமோதரம்
பிள்ளை
ஆகியோரது
பதிப்பு
முயற்சிகள்
சங்க இலக்கியப்
பதிப்பு
வரலாற்றில்
புதிய
திசைவெளி
களைக்
கட்டமைத்தன.

காணப்பட்ட சமூக, பண்பாட்டு, அரசியற் பின்புலத்திலிருந்து அவை எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒரே பிரதிக்கு வெவ்வேறுபட்ட உரைகள் எழுந்துள்ளன. அவ்வகையில், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரின் நற்றிணையுரை, திருக்கண்ணபுரம் செளரிப்பெருமாள் அரங்கனின் குறுந்தொகையுரை என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. செளரிப்பெருமாள் அரங்கனின் குறுந்தொகை உரை சங்க இலக்கிய உரை வரலாற்றில் மிக முக்கியமானது என்பர் (நடராசன், தி.சு., 2013: 58).

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மறைமலையடிகளின் முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரையும், பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரையும், வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியின் பத்துப்பாட்டு உரையும் எழுந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் 1940 - 1960 வரை சங்க இலக்கியம் உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் பாடத்திட்டத்திற்கு உள்வாங்கப்பட்டபோது, சங்க இலக்கியத்திற்கான உரைகள் பெருகின. வேங்கடசாமி நாட்டார் அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு என்பவற்றுக்கு உரையெழுதியுள்ளார். இவரது உரைகள் சங்க இலக்கிய உரைகளின் வரலாற்றில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவற்றோடு, பொ.வே. சோமசுந்தரனாரின் ஐங்குறுநூற்றிரை, குறுந்தொகையுரை, பரிபாடலுரை என்பனவும் சுட்டிக்காட்டத்தக்கவை. “பாட நூல்கள் என்ற அடிப்படையிலும், பொதுமக்களின் தேவை என்ற அடிப்படையிலும் புலியூர்க்கேசிகள், சங்க இலக்கியங்களுக்குத் தெளிவான பொழிப்புரைகள் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய உரைகள் 1960 - 80 காலப் பகுதியில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன” (மேலது: 59).

உரையாசிரியர்களின் கருத்து நிலைத்தளம் அவர்களது உரையாக்க முறைகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதை சங்க இலக்கிய உரை வரலாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

உரையாசிரியர்களின் கருத்துநிலைத்தளம் அவர்களது உரையாக்க முறைகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதை சங்க இலக்கிய உரை வரலாறு எடுத்துரைக்கின்றது. ‘ஒவ்வொரு உரையாசிரியரின் பின்னணியிலும் இயங்கிய சமயமே அவ்வுரைப் பிரதியைத் தீர்மானிக்கும் தகைமைத்தாய் விளங்கியுள்ளது. எனவே, ஒவ்வொரு உரையாசிரியனும் உரை எழுதப் புகுந்த பிரதியைத் தன்னுடைய சமயம் சார்ந்து மறுவரைப்புப் பிரதியாகச் செய்கின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். எனவே, வெவ்வேறு உரையாசிரியர்கள் விவாதிப்பதற்கான தளம் இங்கு தன்னிச்சையாக உருப்பெறுகின்றது. இவ்விவாதங்களை உரையாசிரியர்களின் தத்துவார்த்தப் பின்னணியிலிருந்து அணுகவேண்டிய தேவையுள்ளது. இதன் மூலம் சமய விளக்கங்கள் மற்றும் அறிவு மரபுகளை அடையாளங்காண முடியும் (சதீஸ், ஆ., 2008: 11). இந்தக் கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈழத்து, தமிழகத்து உரைமரபுகளை நோக்கும்போது, உரையாசிரியர்களுடாக நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த அறிவுமரபின் தொடர்ச்சியையும் வளர்ச்சியையும் இனங்காணமுடியும்.

ஈழத்து, தமிழகத்து அகநானூற்று உரைகள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சங்க இலக்கியப் பிரதிகளுள் ஒன்றான அகநானூற்றுக்கு உரையெழுதப்பட்டன. தமிழகச் சூழலில் மட்டுமல்லாமல் ஈழத்திலும் உரைகள் எழுந்தன. அகநானூற்றுக்கு எழுந்த உரைகளுள் கணேசையரின் உரையும், ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரையும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அகநானூற்றுரை 1943ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. கணேசையரின் அகநானூற்றுரை 1954 தொடக்கம் 1958ஆம் ஆண்டு வரை ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அகநானூற்றுரை வெளிவந்து ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே கணேசையரின் உரை வெளிவந்தமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. ஈழகேசரியில் வெளிவந்த இவ்வுரையை எஸ். சிவலிங்கராஜா 2002ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்து நூலுருவாக்கினார்.

அகநானூற்றுக்கு உரையெழுதிய இவ்விருவரதும் உரைகளை, ஆய்வின் வசதி கருதி மேல்வரும் உரைநெறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம்.

1. சொற்பொருள் விளக்கம் தருதல்
2. அகப்பொருள் விளக்கம் தருதல்
3. மேற்கோள் காட்டுதல்
4. உரைமுரண்பாடுகளைச் சுட்டுதல்
5. பாடபேதம் சுட்டுதல்

01. சொற்பொருள் உரைத்தல்

பழந்தமிழ் செய்யுட்களுக்கு உரையெழுதும்போது, உரையாசிரியர்கள் பொருள் உரைப்பதைத் தமது உரைநெறிகளுள் ஒன்றாக வைத்திருந்தனர். செய்யுள் பகுதிக்குள் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கருத்தமைவுகளை சொற்பொருளுக்கு விளக்கம் தருவதன் மூலம் உரையாசிரியர்கள் வெளிக் கொணர்கின்றனர். அவ்வகையில், அகநானூற்றுக்கு உரையெழுதிய வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கணேசையரும் சொற்பொருள் விளக்கம் தருவதைத் தமது உரைநெறியாகவே கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு பொருளுரைக்கும் பகுதிக்குள் இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் தனித்துவ அம்சங்கள் எவ்வாறு மேற்கிளம்புகின்றன என்பதை ஆராய்வது பயனுடையது.

வேங்கடசாமி நாட்டார் செய்யுளுக்கு உரையெழுதும்போது, செய்யுள் பகுதியை பதம்பிரித்து பொருளுரைப்பதைக் காணலாம். செய்யுள் பகுதியின் பொருளமையைக் கருத்திற் கொண்டே பதம்பிரித்துப் பொருளுரைக்கின்றார். ஒவ்வொரு அடிக்குமான நேரடிப் பொருளை உரைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக,

வேங்கடசாமி
நாட்டார்
செய்யுளுக்கு
உரையெழுதும்
போது,
செய்யுள்
பகுதியை
பதம்பிரித்து
பொருளுரைப்
பதைக்
காணலாம்.
செய்யுள்
பகுதியின்
பொருளமையி
யைக் கருத்திற்
கொண்டே
பதம்பிரித்துப்
பொருளுரைக்
கின்றார்.

“கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
 ஊமுறு தீங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
 சாரற் பலவின் சுளையொ டீழ்படு
 பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல்
 அறியாது துண்ட கடுவன் அயலது
 கறிவளர் சாந்தம் ஏறல்செல் லாது
 நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்கும்
 குறியா இன்பம் எளிதின் நின்மலைப்
 பல்வேறு விலங்கும் எய்து நாட...” (அகம்: 2)

இச்செய்யுள் பகுதியைப் பின்வருமாறு பதம்பிரித்துப் பொருளுரைக் கின்றார், வேங்கடசாமி நாட்டார்.

“கோழ் இலை வாழைக் கோள் மிகு பெருங்குலை ஊழ்உறு தீங்கனி - வளவிய இலைகளையுடைய வாழையின் காய்த்தல் மிக்க பெரிய குலையிலுள்ள முதிர்ச்சியுற்ற இனிய கனியாலும், உண்ணுநர்த் தடுத்த சாரற் பலவின் ஊழ்படு சுளையொடு - தம்மை உண்போரைப் பிறவற்றை யுண்ணாமல் தடுத்த பக்க மலையிலுள்ள பலாவின் முற்றிய சுளையாலும், பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல் - பாறையிடத்து நெடிய சுனையில் உண்டாகிய தேனை, அறியாது உண்ட கடுவன் - தேனென்றறியாதே உண்ட ஆண் குரங்கு, அயலது - அச்சுனையின் பக்கத்ததாகிய, கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது - மிளகுக் கொடி படர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏறமாட்டாது, நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும் குறியா இன்பம் - நறிய பூக்களாலாய படுக்கையிற் களிப்புற்று உறங்கும் எதிர்பாராத இன்பத்தை, நின்மலைப் பல்வேறு விலங்கும் - நினது மலையிலுள்ள பலவகை விலங்குகளும், எளிதின் எய்தும் நாட - எளிதாக அடையும் நாடனே! (வேங்கடசாமி நாட்டார், 1943: 7).

வேங்கடசாமி
 நாட்டார் தமது
 அகநானூற்று
 உரை அமைப்
 பொழுங்கில்
 ‘விளக்கவுரை’ப்
 பகுதியில்
 சொற்பொருள்
 விளக்கத்தை
 மிக விரிவாகவே
 தருகின்றார்.

செய்யுள் பகுதியில் இடம்பெறும் சொற்களுக்கு நேரடியாகப் பொருளுரைக்கும் முறையிலேயே இவ்வுரையாசிரியரது உரைநெறி அமைந்துள்ளது.

மேலும், வேங்கடசாமி நாட்டார் தமது அகநானூற்று உரை அமைப் பொழுங்கில் ‘விளக்கவுரை’ப் பகுதியில் சொற்பொருள் விளக்கத்தை மிக விரிவாகவே தருகின்றார்.

“அறியாதுண்டல் - நீர் வேட்கையால் இதனைத் தேறலென்றறியாது நீரென்றுண்டல். சாந்த மேறாது என்றது மரமாயிற் சந்தனமே ஆண்டுள்ள தென்னுங் குறிப்பிற்று. வீஅடுக்கம் - பூப்படுக்கை. குறியா இன்பம் - சிந்தனையும் முயற்சியுமின்றி வந்த இன்பம். கடுவனெய்திய குறியா விற்பத்தை அதுவேயன்றி வேறு பல் விலங்கும் எய்தும் நாடென்க. எய்துமென்னும் பெயரெச்சம் இடப்பெயர் கொண்டது. விலங்குமென்னும் உம்மை இழிவு

சிறப்பு. வெறுத்தல் - செறிதல், மிகுதல். ஏரினையுடைய தோள் என்க. நிறுப்ப - நின்ற நிலையினின்று அழியாமல் நிறுத்தவும்.” (மேலது: ப. 8)

இவ்வாறு பல்வேறு இடங்களிலும் சொற்பொருளை எடுத்துக்கூறி, விளக்கவுரையை அமைத்துள்ளமை வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அக நானூற்றுரை நெடுகிலும் காணமுடிகின்றது.

கணேசையரின் அகநானூற்றுரையைப் பொறுத்தமட்டில், சொற்பொருளுக்கான விளக்கங்கள் மிக விரிவாக இடம்பெறுகின்றது. செய்யுளைப் பதம்பிரித்து பொருளுரைக்கும்போது, அடைப்புக்குறிக்குள் தேவையான சொற்களுக்கு மேலதிக விளக்கங்களைத் தருவது கணேசையரது தனித்துவமான உரைநெறிகளுள் ஒன்றாக அமைகின்றது. உதாரணமாக மேலே வேங்கடசாமி நாட்டார் எழுதிய செய்யுட் பகுதிக்கு கணேசையரது விளக்கம் பின்வருமாறு அமைகின்றமை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கது:

“கோழ் இலை வாழைக் கோள் மிகு பெருங்குலை ஊழ்உறு தீங்கனி - கொழுத்த இலைகளையுடைய காய்மிக்க பெரிய குலையினின்றுந் (தானே பழுத்த) ஊழ்த்த விழுந்த கனிகளும், உண்ணுநர்த் தடுத்த சாரற் பலவின் சுளையொடு ஊழ்ப்படு - தன்னையுண்போரைப் பிறவற் றையுண்ணாமல் தடுத்த பக்க மலையிலுள்ள பலாப்பழத்தினின்றும் உதிர்ந்து வீழ்ந்த சுளைகளோடு முறைப்படக் கலந்து, பாறை நெடுஞ்சுளை விளைந்த தேறல் - பாறையிலுள்ள நெடிய சுளைகளிலே உண்டான தேனை, அறியாது உண்ட கடுவன் - தேனென்று அறியாதே (நீர் என்று உண்ட ஆண் குரங்கு, அயலது - அச்சுனையின் பக்கத்தினிற்கும், கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும் - (அத்தேனை உண்ட பயக்கத்தினாலே) மிளகு கொடிகள் படர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏற முடியாமையால் நறுமணம் பொருந்திய பூக்களாலாய படுக்கையில் களிப்புற்று உறங்கும், குறியா இன்பம் எதிர்பாராத இன்பத்தை, நின்மலைப் பல்வேறு விலங்கும் எளிதின் எய்தும் நாட - நினது மலையில் வசிக்கும் பலவகை விலங்குகளும் எளிதாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் நாட்டையுடையவனே!” (கணேசையர், சி., 2002: 11 - 12).

இவ்வுரைப் பகுதியில் அடைப்புக்குறிக்குள் மேலதிக விளக்கத்தைத் தருவது நோக்கத்தக்கது. வேங்கடசாமி நாட்டாரது உரையாக்கம் பழைய உரையாசிரியர் மரபினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால், கணேசையரது உரையாக்கம் பழைய உரையோடு புதிய உரையாக்க நெறிமுறையோடு அமைந்தது எனலாம்.

மேலும், சொற்களுக்கான விளக்கத்தை எழுதும்போதும், பிற இலக்கியங்களில் அச்சொல் பயன்படுத்தப்படும் இடங்களையும் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, இலக்கணப் பொருளையும், அகராதிப் பொருளையும், சொற்களில் இடம்பெறும் பாடபேதத்தையும் எடுத்துரைத்து

செய்யுளைப் பதம்பிரித்து பொருளுரைக்கும் போது, அடைப்புக்குறிக்குள் தேவையான சொற்களுக்கு மேலதிக விளக்கங்களைத் தருவது கணேசையரது தனித்துவமான உரைநெறிகளுள் ஒன்றாக அமைகின்றது.

உரைசெய்வது கணேசையரது முக்கிய பண்புகளுள் ஒன்று எனலாம். உதாரணமாக மேல்வரும் பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

“தூவற்கு - தூவலை; வேற்றுமை மயக்கம், பைதல் - வினை எச்சமுற்று. பாக்கம் - கடற்கரைப் பட்டினம். தொண்டி - ஈண்டு சேரர் கடற்கரைப் பட்டினமாகும். அதனைச், ‘செங்கோற் குட்டுவன் றொண்டி யன்ன’ எனவரும் ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுளானறிக” (மேலது: 47).

சங்கப்
பாடல்களுக்குள்
கட்டப்
பட்டிருக்கின்ற
புலவரின்
அனுபவ
வெளிப்பாட்டை
வாசகனும்
பெறுதல்
வேண்டுமென்றச்
சிந்தனையோடு
கணேசையரின்
சொற்பொருள்
விளக்கம்
அமைந்துள்ளமை
குறிப்பிடத்தக்கது.

என்றும்,

“ஆங்கு - ஆசை. பேணுதல் - உபசரித்தல் எனினுமாம். பூண் - பூண்ப்படுவது (இரவுக்கை). மாள - முன்னிலை அசை. விரைவான் என்பது விரைவின் என்று பாடம் இருத்தல் வேண்டும். அச்சுப்பிழை போலும். விரைய வந்து என்று குறிப்புரைகாரரும் உரை கூறியிருத்தல் காண்க” (மேலது: 67) எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு சொற்பொருள் விளக்கத்தைப் பரந்த தளத்தில் கணேசையர் நிகழ்த்துகின்றார். வேங்கடசாமி நாட்டாரது சொற்பொருள் விளக்கம் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்து விடுகின்றது. கணேசையரது இத்தன்மை அவரது உரைநெறியின் சிறப்பெனலாம். சங்கப் பாடல்களுக்குள் கட்டப் பட்டிருக்கின்ற புலவரின் அனுபவ வெளிப்பாட்டை வாசகனும் பெறுதல் வேண்டுமென்றச் சிந்தனையோடு கணேசையரின் சொற்பொருள் விளக்கம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

02. அகப்பொருள் விளக்கம் தருதல்

வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கணேசையரும் அகப்பொருள் விளக்கம் தருவதைத் தமது உரைகளில் பதிவுசெய்திருக்கின்றார்கள். சங்க கால அகத்திணை இலக்கியத்துக்கேவரிய துறை, முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் முதலான அம்சங்களை உரைமுழுவதிலும் சுட்டிக்காட்டி, உரைசெய்துள்ளமையினை இருவரது உரைகளிலும் காணலாம். இவ்வம்சங்கள் அகத்திணை இலக்கியப் பிரதிகளுக்கான வாயில்களாகவும் அமைகின்றன. இருப் பினும், அகப்பொருள் விளக்கம் தருவதில் பல பொதுப் பண்புகளும், சில சிறப்புப் பண்புகளும் இடம்பெறுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அது பற்றி இங்கு நோக்கலாம்.

வேங்கடசாமி நாட்டார் அகநானூற்றுச் செய்யுளுக்கு உரையெழுதும் போது, குறிப்பிட்ட பாடலுக்கான துறையைப் பாடலின் தொடக்கத்திலேயே சுட்டிக்காட்டுகின்றார். துறை சுட்டுவதில் காணப்படும் கருத்து முரண்பாடுகளையும் விளக்கவுரைப் பகுதியில் எடுத்துரைக்கின்றார். உதாரணமாக அகம் 67வது பாடலுக்கான துறையையும், துறை சுட்டுவதில் உள்ள கருத்து முரண்பாட்டையும் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கின்றார்.

“பொருள்வயிற் பிரிந்தவழி வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது” (மேலது: 145).

“நச்சினார்க்கினியர் இதனைத் தோழி கூற்றாகக் கொள்வர்” (மேலது : 147).

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாடலுக்குமான துறையை வெளிப்படுத்துகின்றார். தேவையான இடங்களில் துறை சுட்டுவதிலுள்ள கருத்து முரண்பாட்டையும் குறிப்பிடுகின்றார், வேங்கடசாமி நாட்டார்.

அகப்பொருள் விளக்கங்களுள் உள்ளுறை உவமம் பற்றி விளக்கங்களையும் வேங்கடசாமி நாட்டார் தமது உரைகளில் பதிவுசெய்கின்றார். ‘உள்ளுறை’ என்று தனியாக தலைப்பிட்டு உரைசெய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 30வது பாடலில் இடம்பெறும் உள்ளுறை உவமம் பற்றிய விளக்கத்தை வகைமாதிரியாக இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம்.

“பெருங்கடலுட் சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனின்றும் நீக்கி உயிர் செகுத்துக் கண்டாரெல்லாருக்குங் கூறுவைத் துப்பரப்பிப் பின்பு உயிர் வருத்தினோமென்னும் இரக்கமின்றி, மணற்குன்றிலே உறங்கினாற் போல, பெருங்குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும் வசமாக நீக்கி வருத்தி, வேறுபாட்டான் எல்லோரும் இவளைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர் என்றவாறு” (வேங்கடசாமி நாட்டார், 1943: 145).

இவ்வாறு பாடல்களில் காணப்படும் உள்ளுறை உவமத்தை விளக்குவது, வேங்கடசாமி நாட்டாரது உரைநெறிகளுள் ஒன்றெனலாம்.

கணேசையரின் அகநானூற்றுரையிலும் அகப்பொருள் விளக்கும் முறைமை முதன்மை பெற்றிருக்கின்றது. பாடல்களின் துறை, முதற் பொருள், கருப்பொருள், மெய்ப்பாடு, பயன், உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் குறித்து மிக விரிவான விளக்கத்தை இவ்வுரையாசிரியர் தருகின்றார்.

அகநானூற்றில் இடம்பெறும் பாடல்களின் துறையைச் சுட்டிகாட்டிய பின்பே உரையெழுதத் தொடங்குகின்றார், கணேசையர். பாடல்களுக்கான துறையை பாடலின் தொடக்கத்திலும், பாடலின் முடிவிலும் வழங்குகின்ற முறைமை கணேசையரிடம் காணப்படுகின்றது. துறையைச் சுட்டுவதில் காணப்படுகின்ற முரண்பாடுகள் குறித்தும் தமது உரையில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பாடலில் அமைந்துள்ள துறையை எடுத்துக்காட்டி, துறைக்கு விளக்கம் அளிக்கும் பண்பு கணேசையரின் உரைகளிலேயே காணப்படுகின்றது. இப்பண்பு கணேசையரின் தனித்துவமான உரைநெறியின் ஓர் அம்சம் எனலாம். உதாரணமாக அகநானூற்றிலுள்ள 16வது பாடலுக்கான துறையையும் அதற்கான விளக்கத்தையும் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கின்றார்.

பாடல்களுக்கான துறையை பாடலின் தொடக்கத்திலும், பாடலின் முடிவிலும் வழங்குகின்ற முறைமை கணேசையரிடம் காணப்படுகின்றது. துறையைச் சுட்டுவதில் காணப்படுகின்ற முரண்பாடுகள் குறித்தும் தமது உரையில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன் யாரையும் அறியேன் என்றாற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.”

என்று குறிப்பிட்டு, அதன் விளக்கத்தை மேல்வருமாறு பதிவுசெய்கின்றார்:

“பரத்தையர் என்பார் தமக்கென்று ஒரு கணவனை விரித்துக்கொள்ளாது (நியமித்துக் கொள்ளாது) பொருள் வாங்கிக் கொண்டு பல புருடரோடுங் கூடுபவர். அதுபற்றி இவர்களைப் பொருட் பெண்டிர் என்பர். அப்பொருட் பெண்டிர் சேரியை (ஊரை, தெருவை) அடைந்து அவர்களைக் கூடி இன்பம் அனுபவித்து வந்த தலைமகனை நோக்கித் தலைமகள் நீ எப்பரத்தையைக் கூடி வந்தாய் என்றாட்கு, யான் உன்னையன்றி யாரையும் அறியேன் என்று கூறிய அத்தலைவற்குத் தலைமகள் சொல்லியது” (கணேசையர், சி., 2002: 147).

இவ்வாறு துறைக்கு விளக்கம்சுறி, உரைசெய்கின்றார், கணேசையர். இவ்வகையான விளக்கங்கள் அகநானூற்றுப் பாடல்களைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதற்கான சாளரங்களாகவே திகழ்கின்றன எனலாம்.

ஒரு பாடலுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துறைகள் இடம்பெறுவதையும் இவ்வுரையாசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார். அவ்வாறு காணப்படும் துறைகளை முதலாவது, இரண்டாவது என இலக்கமிட்டுக் காட்டுகின்றார். உதாரணமாக அகநானூற்றில் இடம்பெறும் 22வது பாடலுக்கான துறையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

1. வரைவு இடைவைத்துப் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி தலைமகனை இயற்பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.
2. தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம் (மேலது: 72).

சில பாடல்களுக்கு இரண்டுக்கு மேற்பட்ட துறைகள் இடம்பெறுவதையும் இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். அகநானூற்றில் காணப்படும் 38வது பாடலுக்கான துறையை மேல்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

1. தோழி தலைமகன் குறை கூறியது.
2. பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம்.
3. தோழி குறிபெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம் (கணேசையர், சி., 2002: 65).

இவ்வாறு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துறைகள் காணப்படும் பாடல்களுக்கு எது அதிகம் பொருத்தமுடையது என்பது தொடர்பாகவும் கணேசையர் விளக்கமளிக்கின்றார். உதாரணமாக, 98வது பாடலுக்கு இருவேறுபட்ட துறைகள் காணப்பட அதற்கு “இச்செய்யுளைத் தலைவி கூற்றாகவே

ஒன்றுக்கு
மேற்பட்ட
துறைகள்
காணப்படும்
பாடல்களுக்கு
எது அதிகம்
பொருத்த
முடையது
என்பது
தொடர்பாகவும்
கணேசையர்
விளக்க
மளிக்கின்றார்.

பெரிதும் பொருத்தமுடையதுமாம். என்னை? ‘யானுயிர் வாழ்தல் அதனினுமரிதே’ என்றும் வருதலின்” (மேலது: 86), எனக் குறிப்பிடுகிறார், கணேசையர். அகநானூற்றில் காணப்படும் துறைகள் பற்றிய கணேசையரின் கருத்துக்கள் ஈழத்து உரைமரபின் செழுமையான அம்சத்தைக் கோடிட்டுக்காட்டுவன எனலாம்.

மேலும், பாடலில் அமைந்துள்ள மெய்ப்பாடு, பயன் பற்றியும் குறிப்பிட்டு அவற்றுக்கு விளக்கவுரை செய்யும் முறைமையும் கணேசையரிடம் காணப்படுகின்றது.

“இ:து ஊடல் பற்றி வந்த வெகுளியைச் சார்ந்த மெய்ப்பாடாகும். பயன் வெகுளி தணிதல். நின்னையன்றி யாரையுமறியேனென்றானை நகையாடிக் கூறலின் நகை மெய்ப்பாடாகிற்று.”

இப்பண்பு உரைநெடுகிலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றுச் செய்யுள்களில் அமைந்துள்ள உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் என்பன பற்றியும் கணேசையர் குறிப்பிடுகின்றார். உள்ளுறை என்று தலைப்பிட்டு விளக்குகின்றார். இவ்வகையான குறிப்புக்கள் பாடலைப் புரிந்துகொள்வதற்கான அடிப்படைகளைத் தருகின்றன. உதாரணமாக 52வது பாடலில் இடம்பெறும் உள்ளுறை உவமத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“வேங்கையைக் கொடி சூழ, அவ்வேங்கையிலே அல் (பூ) உண்டான அளவில், ஆண்டு வாழும் மகளிர் புலி புலி என்று பூப்பறித்தற்குச் சொன்ன அரவத்தாலே, ஊரெல்லாம் ஆரவாரித்தாற்போல, அவரை யாம் தலைப்பெய்த அளவில் அலர் (பழிமொழி) பிறந்ததாக, அவ்வலர் முதற் சீராலே முகிழ் முகிழ்த்துப் பின்னை யெல்லாரும் அறிந்தது என்றவாறு என்றனர் குறிப்புரைகாரர்” (மேலது: 140).

உள்ளுறை உவமத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் பகுதியிலும் அடைப்புக்குறியிட்டு மேலதிக விளக்கம் தருவது நோக்கத்தக்கது.

பத்தாவது பாடலில் அமைந்துள்ள இறைச்சிப் பொருளை தனியாக உப தலைப்பிட்டு பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“புன்னையது கொம்பிலே புள் இறைகூரும் என்றது பறவைகளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமானாற்போல எங்களுக்கு ஆதாரமாகிய நீ ஆயிற்றில்லை என்றவாறு” (மேலது: 307).

இவ்வாறு அகப்பொருள் விளக்கம் தரும் பகுதிகள் மிக விரிந்த தளத்தில் அமைந்துள்ளமை கணேசையரது உரைநெடுகிலும் காண முடிகின்றது. வேங்கடசாமி நாட்டாரது அகப்பொருள் விளக்கப் பகுதிகள் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக, துறை சுட்டுவதிலுள்ள முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுவதில் வேங்கடசாமி நாட்டாரிலும் பார்க்க கணேசையரிடம் சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்றது.

அகப்பொருள் விளக்கம் தரும் பகுதிகள் மிக விரிந்த தளத்தில் அமைந்துள்ளமை கணேசையரது உரைநெடுகிலும் காணமுடிகின்றது. வேங்கடசாமி நாட்டாரது அகப்பொருள் விளக்கப் பகுதிகள் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளன.

03. மேற்கோள் காட்டுதல்

அகநானூற்றுக்கு உரையெழுதிய வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கணேசையரும் மேற்கோள் காட்டி உரையெழுதுவதைத் தமது உரைநெறியாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அவர்களது உரைகள் எடுத்துரைக்கின்றன. தமது கருத்தை அரண்செய்வதற்கு பல்வேறு இலக்கண, இலக்கிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டுள்ளனர். இவ்வகையான மேற்கோள்கள் இவ்விரு உரையாசிரியர்களதும் இலக்கண, இலக்கிய அறிவுப் புலத்தைக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துவிடுகின்றன.

வேங்கடசாமி நாட்டார் அகநானூற்றுரையில் 'விளக்கவுரை' என உப தலைப்பிட்டும், 'மேற்கோள்' எனும் பகுதியிலும் இலக்கண, இலக்கிய, உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார். உதாரணமாக 92வது செய்யுளுக்கான விளக்கவுரைப் பகுதி பின்வருமாறு அமைகின்றது:

“நாளை காவல் கண்ணினம் எனலுமாம். கோடு வாழ் குரங்கு எனப்படுவதும், மரமேறுந் தொழிலிற் சிறந்ததுமாகிய மந்தியும் ஏறி அறியாத என மரத்தின் உயர்ச்சி கூறியவாறு. உம்மை சிறப்பும்மை. 'குரங்கறி வாரா மரம்பயி லிரும்பில்' எனப் பின்னர் இந்நூலினும், 'மந்தியு மறியா மரம்பயி லொருசிறை' 'மந்தியு மறியா மரம்பயி லடுக்கத்து' எனப் பிற நூல்களிலுங் காண்க” (வேங்கடசாமி நாட்டார்: 1943:166).

வேங்கடசாமி
நாட்டாரின் அக
நானூற்றுரையில்
விளக்கவுரைப்
பகுதியிலும்,
மேற்கோள்
எனும்
தலைப்பிட்டுள்ள
பகுதிகளிலும்
தமது உரைக்கு
அரண்செய்யும்
வகையில்
மேற்கோள்
களைப்
பயன்படுத்தி
யுள்ளமை
புலனாகின்றது.

இந்த விளக்கவுரையில், அகநானூறு, நற்றிணை, திருமுருகாற்றுப்படை முதலான நூல்களிலிருந்து செய்யுளடிகளைச் சுட்டிக்காட்டிள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

வேங்கடசாமி நாட்டார் 'மேற்கோள்' எனும் தலைப்பிட்டு வெளிப் படுத்தும் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் உரையாசிரியர்களின் குறிப்பு களாகவே அமைகின்றன. உரையாசிரியரின் உரைக்குறிப்புகளைத் தமது உரைக்கு அரண்செய்கின்றார்.

“எள்ள லிளமை என்னுஞ் சூத்திரத்து, நகை யாகின்றே தோழி.... என்பது, எள்ளல் பொருளாக நகை பிறந்ததென்று இளம்பூரணரும், பிறன் பேதமை பொருளாக நகை பிறந்த தென்று பேராசிரியரும் கூறினர்” (மேலது: 152).

இவ்வகையில் நோக்கும்போது, வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அக நானூற்றுரையில் விளக்கவுரைப் பகுதியிலும், மேற்கோள் எனும் தலைப்பிட்டுள்ள பகுதிகளிலும் தமது உரைக்கு அரண்செய்யும் வகையில் மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை புலனாகின்றது.

கணேசையரின் அகநானூற்றுரையிலும் மேற்கோள் பயன்படுத்தி உரையாக்கம் செய்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இம்மேற்கோள் பகுதிகள் உரையாசிரியரது இலக்கண, இலக்கியப் புலமையை விண்டுரைப்பதாகவும் அமைகின்றன. கணேசையர் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரைசெய்துள்ளமையால் அதிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி

தமது கருத்தை நிறுவுகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும், இடைக்கால இலக்கியங்களிலிருந்தும், தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலான இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களைக் கையாண்டுள்ளார்.

கணேசையர் சொற்பொருள் விளக்கும் பகுதியிலும், அகப்பொருள் விளக்கும் பகுதியிலும் மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக 36வது பாடலுக்கு விளக்கவுரை எழுதும்போது மேல் வருமாறு விரித்துரைக்கின்றார்.

“கோள் - கொள்ளப்பட்ட என்றுமாம். இரும்பு - இரும்பாலாய தூண்டின் முள். கூடற்பகுதியில் மருதமரம் உயர்ந்த காவினையுடைய வையையாற்றின் துறையானது, திருமருதந் துறையெனச் சான்றோர் பலராலும் பாராட்டிக் கூறப்பெறும்; ‘திருமருத நீர்ப் பூந்துறை’ (பரி 7 - 83) ‘தீம்புனல் வையைத் திருமருத முன்றுறை’ (பரி. 11 - 30), ‘திருமருத முன்றுறை முற்றக் குருகி’ (பரி. 12 - 54) எனப் பரிபாடலிலும், ‘வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றுறை’ என (14 - 72) சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதல் காண்க” (கணேசையர், சி.: 2002: 136 - 137).

இவ்வுரைப்பகுதியில் பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் என்பவற்றிலிருந்து மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தி உரைசெய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கோள் பயன்படுத்தும் முறையைப் பொருத்தமட்டில், இருவருக்கிடையே பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. எனினும், கணேசையரது உரையில் இலக்கண நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் முறைமை விரிவிவந்துள்ளது. அவருக்கிருந்த இலக்கணப் புலமையை இலக்கண நூல்களின் மேற்கோள்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன எனலாம்.

04. உரைமுரண்பாடுகளைச் சுட்டுதல்

உரையாசிரியர்கள் ஒரு நூலுக்கு உரையெழுதும்போது, தமக்கு முன்னர் உரையெழுதிய உரையாசிரியர்களது கருத்துக்களைத் தமது உரைக்கு அரண்செய்யும் வகையில் உரைகளை எடுத்தாண்டனர். எனினும், தமக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட உரைகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று கருதமுடியாது. ஒரு நூலுக்கு பல உரைகள் தோன்றுவதற்கு உரைமுரண்பாடுகளே காரணமாகவும் அமைந்தன. அவ்வகையில், அகநானூற்றுக்கு உரையெழுதிய வேங்கடசாமி நாட்டாரும், சி. கணேசையரும் தமக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட உரையாசிரியர் குறிப்புக்களைத் தமது உரைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளமையினைக் காணலாம்.

வேங்கடசாமி நாட்டாரது உரை இடைக்கால உரையாசிரியர் மரபினை தழுவிவதாகவே அமைந்துள்ளது. உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களைச் சுட்டிக்காட்டும்போது, தமது உரைக்கு மேலதிக விளக்கம் கொடுக்கும் வகையிலேயே பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். பழைய

மேற்கோள் பயன்படுத்தும் முறையைப் பொருத்த மட்டில், இருவருக்கிடையே பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. எனினும், கணேசையரது உரையில் இலக்கண நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் முறைமை விரிவிவந்துள்ளது.

கணேசையர்
உரையானது,
பழைய
உரைகளை
மேற்கோளாகக்
காட்டியிருப்
பதோடு,
உரையாசிரியர்
களிடையே
காணப்பட்ட
முரண்
பாட்டையும்
எடுத்துரைக்
கின்றார்.

உரைக்குறிப்புக்களில் காணப்படும் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் பண்பு மிகக் குறைவு.

கணேசையர் உரையானது, பழைய உரைகளை மேற்கோளாகக் காட்டியிருப்பதோடு, உரையாசிரியர்களிடையே காணப்பட்ட முரண் பாட்டையும் எடுத்துரைக்கின்றார். பழைய உரைகளை எடுத்துக்காட்டுவதற்கு உதாரணமாக மேல்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்:

“தலைவரு விழும் நிலை எடுத்துரைப்பினும் என்னுஞ் சூத்திரத்து (தொல். அகத் - 39) விடுத்தற்கண்ணும் என்பதற்கு இச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி இஃது, உடன்போக்கு நயப்பித்தது என்றனர் இளம்பூரணர். மேற்குறித்த சூத்திரத்து இச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி இதனுள் அன்னை சொல்லும் பெண்டிர் கௌவையும் தலைவரும் விழுமென்று (தோழி) தலைவிக்குக் கூறினால் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். பெருமையும் சிறுமையும் என்னுஞ் சூத்திரத்து (தொல். உவமம் - 19) பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல உவ வினி வாழிதோழி என்பது உவகை உவமை என்றனர் பேராசிரியர்” (மேலது: 215 - 216).

இடைக்காலத்து உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் ஆகியோரது கருத்துக்களையெல்லாம் தொகுத்துக்கூறி, தமது உரைக்கு அரண்செய்கின்றமை கணேசையரின் தனிச்சிறப்பெனலாம். அகநானூற்றிலுள்ள 38வது பாடலுக்கான நச்சினார்க்கினியரது கருத்தை எடுத்துக்கூறி, அவ்வுரையின் பொருத்தம் பற்றியும் கணேசையர், பதிவுசெய்கின்றார். “மறைந்தவற் காண்டல் (தொல். பொருள். குள - 20) என்னுஞ் சூத்திரத்துத் ‘தன்’ குறிதள்ளிய தெருளாக் காலை, வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித் தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறல்” என்பதற்கு இச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி, இதனுள் ஊசன் மாறுதலும் புனமும் தன்குறி தள்ளிய இடன்: மறந்திசின் என்றது தெருளாக்காலை: கூஉங் கண்ணது ஊரென உணர்த்தாமையின் இடையீடு படுவதென்றி அவன் கண் தவறுண்டோவெனத் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇயினான் என்றுரைத்து, இது சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது என்றும், ‘அவன் வரம் பிறத்தல்’ (தொல் பொருள் - கள - 29) என்னுஞ் சூத்திரத்து இச்செய்யுள் தலைவி களஞ்சூட்டியதாகும் என்றும் கூறினர் நச்சினார்க்கினியர். குறிபெயர்த்திடுதல் என்பதே பொருத்தம்” (கணேசையர், சி.: 2002: 143).

உரையாசிரியர்களது உரைகளில் காணப்படுகின்ற முரண்பாடு பற்றி அதிக கவனம் செலுத்திய ஓர் உரையாசிரியராகச் சி. கணேசையரை அடையாளப்படுத்த முடியும். கணேசையரின் அகநானூற்றையின் உரைநெறிகளுள் பிரதான அம்சமாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

04. பாடபேதம் கூட்டுதல்

உரையாசிரியர்கள் பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரையெழுதும்போது பாடபேதம் குறித்தும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். இடைக்கால உரையாசிரியர்களிடம் இவ்வம்சம் காணப்பட்டாலும், 19ஆம், 20ஆம்

நூற்றாண்டுகளிலேயே பாடம்பேதம் பற்றிய சிந்தனைகள் செழுமைபெற்றன என்றும் கூறமுடியும். இதற்கு இந்நூற்றாண்டுகளில் மேற்கிளம்பிய அச்சுப் பண்பாடு அடிப்படையாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அச்சுப் பண்பாட்டின் விளைவுகளுள் ஒன்றாகவும் பாடபேதம் பற்றிய ஆய்வுகள் முதன்மை பெற்றன எனலாம். “பாடம் எனும் சொல் இலக்கிய ஆய்வின்பொழுது குறிப்பாகச் செவ்விதாக்கம் (நனவை) செய்யும்பொழுது பெரிதும் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சொல்லாகும். ஒரு பாடலுக்குப் பாட வேறுபாடு வரும்பொழுது “என்பதும் பாடம்” என்று கூறுதல் மரபு. பாடபேதம் என்ற சொல்லின் பெருவழக்கையும் அவதானித்தல் வேண்டும். பாடம் என்ற சொல்லுக்கு விதிக்கப்பெற்ற பாடற்பகுதி, கற்பிக்கப்படுவதற்கான பாடக் கூறு (lesson) என்பவையும் கருத்தாகும். பாடம் என்ற சொல்லுக்கு இணையான வேறு பல கருத்துகளும் இருப்பதால் textக்கு பாடம் எனும் சொல்லை தவிர்த்து ‘பிரதி’ என்பதனை அதற்கான தமிழ் வடிவமாகக் கொள்ளக்கூடாதா என்ற வினாவும் எழுவது இயல்பே. நவீன தமிழலக்கிய வழக்கில் ‘பிரதிபேத ஆராய்ச்சி’ என்ற தொடரே பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணுகின்றோம். இங்கு பிரதி என்பது அச்சின் வழியாக வந்த ஒரு தொடராகும். அச்ச வழக்குக்கு முந்தைய நூல்களைப் பொறுத்தவரையில், பாடபேதம் என்று கூறுவதே மரபு. எனவேதான் text என்பதற்குப் பாடம் எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதும் பொருத்தமானதெனக் கருதுகின்றேன். உண்மையில் இதனைப் புத்தாக்கம் என்று சொல்லாமல் ‘மீள் பயன்பாடு’ என்றே சொல்ல வேண்டும்” (சிவத்தம்பி, கா., 2007: 2 - 3).

இவ்வகையில் நோக்கும்போது, பாடபேதம் பற்றிய கருத்துக்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு நூலின் உண்மையான இலக்கிய பாடத்தைக் கண்டறிகின்ற முயற்சியாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம். இந்த விளக்கங்களோடு, கணேசையரின் அகநானூற்றுரையிலும், வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அகநானூற்றுரையிலும் மேற்கிளம்பும் பாடபேதம் பற்றிய கருத்துக்களை இங்கு நோக்கலாம்.

கணேசையரின் அகநானூற்றுரையின் சிறப்பம்சங்களுள் ஒன்றாகவும் கணேசையரின் உரைநெறிகளுள் ஒன்றாகவும் அமைவது ‘பாடபேதம்’ தொடர்பில் அவர் முன்னிறுத்தும் கருத்துக்கள் எனலாம். இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அவரது தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையாகும். தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரைவிளக்கப் பதிப்புக் களை வெளிக்கொணர்ந்தவர், கணேசையர். தொல்காப்பியரின் பொருளதிகார நூற்பாக்களை இலக்கியத்துக்கான இலக்கணமாகக் கொண்டே உரையாசிரியர்கள் உரையெழுதியுள்ளனர். ஆயினும், தொல்காப்பியரின் நூற்பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாடபேதம் தொடர்பில் அதிக கவனம் கொண்டனர் என்று சொல்லமுடியாது. ஆனால், கணேசையரின் நோக்குநிலையும் ஆராய்ச்சி முறைமையும் இதற்கு மாறாக அமைந்தன. தொல்காப்பியத்தின் பதிப்புகளிலும், நூற்பாக்களிலும் காணப்பெறும் பல பாடவேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் வகையில்

கணேசையரின்
அக
நானூற்றுரை
யின்
சிறப்பம்சங்
களுள்
ஒன்றாகவும்
கணேசையரின்
உரைநெறி
களுள்
ஒன்றாகவும்
அமைவது
‘பாடபேதம்’
தொடர்பில்
அவர்
முன்னிறுத்தும்
கருத்துக்கள்
எனலாம்.

தொல்காப்பி
யத்திலுள்ள
பொருளதிகார
நூற்பாக்களில்
இடம்பெறும்
பாடவேறுபாடு
களையும்
தொல்காப்பிய
உரையாசிரியர்
களின் உரை
விளக்கங்களில்
காணப்பெறும்
கருத்து
முரண்பாடு
களையும்
கணேசையர்
மிக விரிவாகவே
சுட்டிக்
காட்டுகின்றார்.

செயற்பட்டிருக்கின்றார், கணேசையர். இதனால், அதுவரை காலமும் முன்னிறுத்தப்பட்ட பல்வேறு கருத்தமைவுகளிலிருந்து கணேசையரின் கருத்தமைவுகள் வேறுபடத் தொடங்கின. இந்த அம்சமே கணேசையரின் உரைச்சிறப்புக்கும் காரணமாக அமைந்தது. இது தொடர்பில் கணேசையர் செந்தமிழ் இதழில் எழுதிய கட்டுரைகள் தனித்து நோக்கத்தக்கவை.

தொல்காப்பியத்திலுள்ள பொருளதிகார நூற்பாக்களில் இடம்பெறும் பாடவேறுபாடுகளையும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் உரை விளக்கங்களில் காணப்பெறும் கருத்து முரண்பாடுகளையும் கணேசையர் மிக விரிவாகவே சுட்டிக்காட்டுகின்றார். சிறுபொழுது பற்றிய கணேசையரின் விளக்கம் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

கணேசையரின் அகநானூற்றுரையில் பாடபேதங்கள் குறித்த உரைப்பகுதிகள் நிறையவே உண்டு. இப்பாடபேதங்கள் வெவ்வேறு தளங்களில் சுட்டிக் காட்டப்படுவதைக் காணலாம். அகப்பொருள் வெளிப்படுத்துவதிலும், அகநானூற்று உரையாசிரியர்களின் உரைக்குறிப்பு களிலுள்ள முரண்பாடுகளையும் கணேசையர் எடுத்துக்காட்டி, தமது கருத்தை நிறுவுகின்றார். இந்த அம்சமே வேங்கடசாமி நாட்டாரின் அகநானூற்றுரையிலிருந்து கணேசையரின் அகநானூற்றுரையை வேறுபடுத்துவதாகவும் அமைகின்றது. சில எடுத்துக்காட்டுக்கள் வருமாறு,

அகநானூற்றில் 44வது பாடலுக்கு உரையெழுதும்போது, பாடபேதம் காணப்படுவதைப் பின்வருமாறு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“கட்டுர் - கட்டப்பட்ட ஊர் = பாசறை என்பது பொருள். ஆயினும், கடமுர என்றும் பாடபேதம் காணப்படலின், அ.து ஓரூராயுமிருக்கலாமோ என்பது ஆராயத்தக்கது” (கணேசையர், சி., 155).

மேலும், அகநானூற்றிலுள்ள 10வது பாடலுக்கு உரையெழுதும்போது, பாடபேதம் காணப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு நின்றுவிடாமல் இவ்வாறுதான் பாடமிருத்தல் வேண்டும் என தமது கருத்தை முன்னிறுத்துவது நோக்கத்தக்கது.

“உள்ளுறைப் பொருளில் அழித்து என்று வருதலின், ‘கோட்டுமின் கெண்டி’ என்று பாடமிருத்தல் வேண்டும்” (மேலது: 46).

என்று கணேசையர் குறிப்பிடுகின்றார். 12வது பாடலுக்கு உரையெழுதும் போது, “எவன் என்பது எவண் என்று பாடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது என் கருத்து. எவண் என்றிருப்பதே பொருத்தம்” (மேலது: 52), எனவும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், “அ.து அமைகும் என்பதற்கு நீ செய்கின்ற அதற்கு அமைவேம் என்றுரைப்பினுமமையும். இனி என் செய்வது என்றும் பாடம்: அது சிறந்த பாடமாகும்” (மேலது : 30) என்றும் பதிவுசெய்கின்றார். அகநானூற்றில் இடம்பெறும் 16வது பாடலில் காணப்படும் பாடபேதம் குறித்த கணேசையரின் கருத்துக்கள் அவரது சங்க இலக்கியப் புலமையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. அப்பகுதி வருமாறு:

“விரைவான் என்பது விரைவின் என்று பாடம் இருத்தல் வேண்டும். அச்சுப்பிழை போலும். விரைய வந்து என்று குறிப்புரைகாரரும் உரை கூறியிருத்தல் காண்க. தொல்காப்பியத்து வரும் ‘அவனறிவாற்ற’ என்னுஞ் சூத்திர உரையில் (பொருள் - கற்பு - 6) இச்செய்யுளை உதாரணமாகக் காட்டுமிடத்து நச்சினார்க்கினியர் விரை இயினள் என்று பாடபேதம் கொண்டமையும் விரைவின் என்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தல் காண்க” (கணேசையர், சி., 2002: 67).

வேங்கடசாமி நாட்டாரும் பாடபேதம் பற்றிய கருத்துக்களைத் தமது அகநானூற்று உரையில் பதிவுசெய்கின்றார். இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டிய பாட பேதத்தையே இவரும் தமது உரையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் எனலாம். அவ்வாறு உரையாசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டிய பாடபேதம் தொடர்பான தமது கருத்தைக்கூறி, எது சரியான பாடம் என்றவகையிலான பாடநிர்ணயம் பற்றிய சிந்தனைகள் வேங்கடசாமி நாட்டாரிடம் காணப்படவில்லை என்றே சொல்லலாம். செய்யுள் பகுதியில் காணப்படும் பாடபேதத்தை அடிக்குறிப்பில் சுட்டிக்காட்டுவது இவரது உரைநெறியாக விளங்குகின்றது.

உதாரணமாக, அகநானூற்றில் முதலாவது பாடலில் ‘கோண்மிகு’ என்பதற்கு ‘கோண் முதிர்’ என்றும், ‘வேய்புரை’ என்பதற்கு ‘வேய் மருள்’ என்றும் பாடம் இருப்பதை அடிக்குறிப்பிட்டு வேங்கடசாமி நாட்டார் உரையெழுதுகின்றார்” (வேங்கடசாமி நாட்டார், 1943: 7). இவ்வாறே, 24வது பாடலில், ‘மழுகிய மண்ணை’ என்பதற்கு ‘மருங்கிய மொண்ணை’ எனவும், ‘கணையுதைப்பு’ என்பதற்கு ‘கணையுதைப்பு’, எனவும் ‘தழங்குகுரல் முரசமொடு முழங்கும்’ என்பதற்கு ‘தழங்குரல் முரசமொடு மயங்கும்’ (மேலது: 58-59) எனவும் பாடம் இருப்பதை இவ்வரையாசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

வேங்கடசாமி நாட்டார் சுட்டிக்காட்டும் பாடவேறுபாடு பற்றிய கருத்துக்களிலிருந்து கணேசையரின் கருத்துக்கள் வேறுபட்டுச் செல்வதையும் காணமுடிகின்றது. உதாரணமாக, அகநானூற்றில் இடம்பெறும் 26வது பாடலில் காணப்படும் முதலாவது சொல்லுக்கு பாடவேறுபாடு இருப்பதை வேங்கடசாமி நாட்டார் குறிப்பிடுகின்றார். வேங்கடசாமி நாட்டாரின் கருத்துப்படி, ‘கூர்முன்’ என்பதற்கு ‘கூர்முள்’ என்றும் பாடமிருப்பதை இவர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். எனினும், கணேசையரின் உரைக்குறிப்பில் பாடல் ‘கூர்முண்’ என்றே அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையான வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பது தொடர்பில் விரிவான ஆய்வுகள் இடம்பெறவேண்டும்.

அகநானூற்றில் காணப்படும் பாடபேதம் பற்றிய கருத்துக்களில் கணேசையரின் உரைக்குறிப்புக்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவத்துக்குரியவை என்பது புலனாகின்றது. பாடல்களில் இடம்பெறும் பாடபேதத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, சரியான பாடம் எவ்வாறு அமையும் என்பது தொடர்பிலும் கணேசையர் அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளார் என்பதை அவரது உரைநெடுகிலும் காணமுடிகின்றது. அதேபோலவே, வேங்கடசாமி

பாடல்களில்
இடம்பெறும்
பாடபேதத்தைச்
சுட்டிக்
காட்டுவதோடு,
சரியான பாடம்
எவ்வாறு
அமையும்
என்பது
தொடர்பிலும்
கணேசையர்
அதிக
அக்கறை
காட்டியுள்ளார்
என்பதை
அவரது உரை
நெடுகிலும்
காண
முடிகின்றது.

நாட்டாரும் தமது உரையில் பாடபேதம் பற்றிய கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்திருக்கின்றார். எனினும், அக்கருத்துக்கள் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அகநானூற்றில் இடம்பெறும் பாடபேதம் பற்றிய சிந்தனைகளிலும், மூலபாடத்தைத் தீர்மானிப்பதிலும் கணேசையரின் உரையே சிறப்புப் பெறுகின்றது எனலாம். “தாம் சரியெனக் கருதிய பாடத்தை உறுதியாகக் குறிப்பிடும் தன்மையைக் கணேசையரிடம் காணமுடிகின்றது. அகநானூற்றுச் செய்யுள்களிலும் உரைகளிலும், வழங்கிவரும் பாடபேதங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு, அப்பாடபேதங்களின் பொருந்தாமையைத் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கிக் காட்டிச் சரியான பாடத்தையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். பாடபேதங்கள் எட்டுச்சிதைவாலும், அச்சுப்பிழையாலும் ஏற்படும் என்று பாடபேதம் பற்றிக் குறிப்பிடும் பல்வேறிடங்களிலும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்” (சிவலிங்கராஜா, எஸ்., 2002: XXI).

முடிவுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட அகநானூற்று உரைகளுள் சி. கணேசையரின் உரையும், வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரையும் அகநானூற்று உரை வரலாற்றிலும் சங்க இலக்கியப் பனுவல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளின் வரலாற்றிலும் தனித்துவம் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும் தனித்துவமான உரைநெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி யிருக்கின்றனர். வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரை பெரும்பாலும் இடைக்கால உரையாசிரியர்களின் உரையாக்க நெறிமுறைகளை முன்னிறுத்தியதாகவே அமைந்துள்ளது. இடைக்கால உரையாசிரியர்களிடம் காணப்பட்ட மூலநூல் ஆசிரியர் பற்றிய கருத்துநிலை வேங்கடசாமி நாட்டாரது அகநானூற்றுரையில் இழையோடுவதைக் காணலாம். கணேசையரது உரை பல அம்சங்களில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. குறிப்பாக, அகத்திணைப் பாடல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற துறை, உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் பற்றிய கணேசையரது கருத்துக்கள் அவரது உரையாக்க ஆளுமையைக் காட்டுகின்றன. மேலும், அகநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படும் பாடபேதம் பற்றிய உரைக்குறிப்புக்களும், உரையாசிரியர்களின் உரைமுரண்பாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதிலும் கணேசையரின் அகநானூற்றுரை மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது எனலாம்.

உசாத்துணைகள்

1. அரசு. வீ. (2013) தமிழ் உரை உருவாக்க மரபு, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
2. அரவிந்தன், மு.வை. (1968), உரையாசிரியர்கள், சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம்.
3. கடிகாசலம், ந., சிவகாமி, ச. (பதிப்பாசிரியர்) (1998), சங்க இலக்கியம்: கவிதையியல் நோக்கு, சிந்தனைப் பின்புல மதிப்பீடு, சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

வேங்கடசாமி
நாட்டாரின்
உரை
பெரும்பாலும்
இடைக்கால
உரையாசிரியர்
களின்
உரையாக்க
நெறிமுறைகளை
முன்னிறுத்திய
தாகவே அமைந்
துள்ளது.

4. (1937), பதிற்றுப்பத்து வசனம், மதறாஸ்: ஒற்றுமை ஆபீஸ்.
5. கந்தையா, ந. சி. (2003), அகநானூறு, சென்னை : அமிழ்தம் பதிப்பகம்.
6. சதீஸ், ஆ. (2008), சங்க இலக்கிய உரைகள், சென்னை: அடையாளம்.
7. சிவத்தம்பி, கா. (2007) தமிழ்நூற் பதிப்புப் பணியில் உ.வே.சா. பாடவிமர்சனவியல் நோக்கு, கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
8. (1989), வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
9. சிவலிங்கராஜா, எஸ். (பதிப்பாசிரியர்) (2002), கணேசையரின் அகநானூறு களிற்றியானை நிரையுரை, யாழ்ப்பாணம்: முல்லை அச்சகம்.
10. (2004), ஈழத்துத் தமிழ் உரைமரபு, கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
11. தியாகராஜா, மு. (2014) கலித்தொகை - இலகு விளக்கத்துடன் இருபத்தைந்து செய்யுள்கள், கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.
12. நடராசன், தி.சு. (2013) உரைகளும் உரையாசிரியர்களும், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
13. பிரசாந்தன், ஸ்ரீ. (ப. ஆ) (2012), இலக்கண வரம்பு: மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களின் இலக்கணக் கட்டுரைகள், கொழும்பு: இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
14. மாதையன், பெ. (2014), உரையியல், சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.
15. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. (1943), அகநானூறு களிற்றியானை நிரையுரை, சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.